

WÕTTA ja LOE!

№ 18. — 3. aastakäik.

Ilmub 12. septembril 1934.

Mul ei ole aega!

Mul ei ole aega! Tundub, nagu oleks see kõikide koormatute ühine kaebe: Meil ei ole aega!

Kui on küsimus usuaasjadest ja sellega tegelemisest, siis ütlevad paljud inimesed sedasama: „Mul ei ole aega!“ See on siiski suur wale. Igaühel on tarvitada 24 tundi ööpäewa kestel, sugugi mitte vähem. Kuid kuidas seda aega tarwitawad paljud inimesed, kes kurdawad oma ajapuuduse üle? „Mina usun,“ ütles kord Spurgeon, „et kui kõik need jarnaste inimeste teod seoks kimpu ja heidaks mere sügawusse, ei jääks maailm sest palju waesemaks. Ja siiski wäidawad nad, et neil ei ole aega.“

Paljuil on aega igasuguste toiminguteks. Igaühel on aega oma ihutarwete eest hoolitsamiseks. Miks siis pole aega Jumala sõna jaoks ja hinge wajuaduste rahuldamiseks.

Päris dieti ütles keegi: „Kes wastab Jumala kutsele: Mul ei ole aega,“ sellel sobib wastata: kellel pole selleks aega, sellel pole igawikku!“

Mitmete inimeste elu on kui üleskeeratud kellawärk, mis liigub omaafoodu mehaaniliselt, küsimatult, kas see kell õiget aega näitab ja kas ta käimiseft üldse on kasu. Sageli on nende elu väga mõttetu ja tühipärane, tihti weel ristiksiki teistele. Kuid neil on raske mõelda sellele, et seda ehk wõiks ka teistki korraldada, liikuma panna teises suunas. Tühja ruumi ei wõi olla looduses. Kui ühte nõu ei täida wefti, siis täidab teda õhk. Samuti wõib meie päewakorraga olla, kui see ei jaa ära kasutatud kõrgemaks otstarbeks, siis täidawad meie aja, ifegi me mõtteid ja soowe kõitjugu tühised kaduwad asjad.

Ja kui meie ise ei osta omale aega wõtta hingetarwete rahuldamiseks ja hingeõnnistuse tagandumiseft, siis peab seda tegema see, kes meile hinge on annud — Jumal. Tuleb haigus. Ta ei küsi, kas meie ajajaotuses ja päewakawas oli ruumi tema jaoks arwestatud ja lõbb fege kõik meie plaanid ja kawatfused. Siis on meil aega küll nädalate wiisi maas lamada, olles lahtilõigatud oma kiireift tõift ja tegemiseft. Seda on pidanud paljud haigewooditel tunnistama. Ja seal on siis Jumal ise hakanud räätima, näidates kui waene, saomatu ja tühine on põrmulaps. See on üks omalaadne jumalateenistus, kus jutlustab Jumal ise ja kuulajaks on waluwoodis maas lamaw hing, selfilijeks hukkamõistew südametunnistus, mis märku annab patu pärast, ka raisatud päawi walufalt ette heidab.

Ja sünnib paljude juures, millest Daawet ütleb:

„Kõik tema maasmagamise pöörad ja heaks tema haigusel. Ma ütlen: „Jehoowa, ole mulle armuline, tee mu hing terveks, sest ma olen ju vastu pattu teinud.“ Laul 41:4—5.

Nii muutuvad need näiliselt sobimatud, ebameeldivad päewad meie juures õnnistuseks, sest seal reguleerib Jumal meie kellawärki tawase ajanäitaja, igawiku kella järele. See sünnib läbi patutundmise, kus patud ilmuwad, õigegi korraga suureks patuseks saab Jumala ees ja hinge sügawusest hakkab appi hüüdma: „Jehoowa ole mulle armuline!“ Palwed, mis lapsena õpitud, kuid täisealistena unustatud wõi üle parda heidetud, tuuakse jälle wälja.

Seal on aega!

Ring lõpuks: Tuleb surm ja ei küsi, kas meil aega on wõi mitte. Wiib kaasa. Wiib ära sageli kõige kiirema töö juurest, suurtelt ülesannetelt ja kawadelt, nagu sündis selle mehega, kellest Jeesus jutustab Luuka 12:16—21. Kest kindlustatumat elu ja ilusaid tulewiku plaane kajas talle sõnum igawiku poolelt: „Sina meeletu, selfinatfel õõsel nõutakse sinu hing sinult; aga kellele saab, mis ja oled walmistanud!“

Pidi minema, kuigi ei oleks aega olnud!

On sul aega Jeesusele! Wõta seda täna ja selgita oma hinge asjad tema ees.

B. S.

Uja waim.

Ühes Soome lehes kirjutab keegi järgmiselt: „Olin koduteel L-st. Wagunis istus mu kõrwal noor neiu. Ta nuttis. Ütlestin talle: „Teile on kindlasti wist mingi suur kurwastus juhtunud?“ „Mu süda on päris murdumas. Jutustan teile kogu sündmuse. Nädal tagasi suri ema. Kolm päewa oli ta haige kanges kopsupõletikus. Kuid mina jätsin teda üksi mitu korda ta haiguse ajal, käisin nimelt näidendi proowides, kus mängisin pääosa. Tuli siis see õhtu, mil õhtu pidi weedetama mitmekesise eeskawaga. Kui olin walmis minekul, waatas ema hellalt mulle ja palus: „Ära jäta mind täna õhtul üksi.“ Mina wastasin ükskõikselt: „Kuidas wõin ära jääda oma näidendist?“ Ema waatas mind pisarsilmil ja ütles: „Ei armas tütar taha olla wiimast õhtut omi surija emaga.“ Kui siis hommikupoole õdd tuln koju — oli ema külm. Ta wiimased sõnad wajasid igawesti mu meele.“ Sellega lõpetas ta oma jutustuse ja hakkas taas kibedalt nutma.

Noored — armastage oma wanemaid, kuni weel wõite! Silja on kord kalmuküngast leotada pisarail, kuna hinges närrib süü. Maailm wõib kõwaks teha südant ja tallata seal õrnemaid armastustundeid, et unustame oma kodused kohustused ja wõime tantfida, kui isa wõi ema suremas.

Wabanenud koormast.

Ishaktus (Hiinamaal) ehitati misjoni kabel. Saabus päew, mil kabel pidi awatama, ja kõikjal ju kõneldi: „Täna tuleb wõõras, kes kuulutab meie Jeesuse teest!“ Wana 75-aastane pime küsis, mida pidi tähendama kära tänawail, ja palus siis, et ka teda talutataks „Jeesuse saali“. Waewalt oli ta sinna jõudnud, kui ju misjonär astus üles ja luges: „Mõnda on Jumal maailma armastanud, et Ta oma ainusiündinud Poja on annud, et ükski, kes Temasse usub, ei pea hukka saama, waid et igawene elu temal peab olema“ (Joh. 3:16). See oli wana-keelele taewalik muusika; ta kargas püüsti, plaksutas käsi ja hüüdis: „Tänu, tänu, mu Issand! See ongi, mida wajan, seepärast olen nii palju aastaid palunud.“ Inimesed ütlesid: „Saatke ta wälja, ta on meelest ära!“ Tema aga jatkas: „Ei, ma ei ole meelest ära, nüüd tean, mida wajan, ja mida otsisin nii kaua.“ Edasi kõneles wõõras, lõpetades jutluse tahtustajeta. Kuue kuu pärast tuli sama misjonär jälle Ishaktu'sse. Nüüd astusid seitse isikut ta ette, kes kõik soovisid ristimist. Nende seitsme seas oli ka meie pime sõber. Ristimisel peawad pöörnud kogudusele jutustama, mis Issand nende hingele teinud ja kuidas ta nad omale wõitnud. Kui pime hakkas oma elulugu jutustamo, kuulafid kõik sügawa liigutusega. Ta rääkis: Olin 25-aastane, kui tundsin, samuti kui mitmed teised, et ebajumalateenistus on tühine. Käisin kurwalt; seal nägin ühel hommikul põllul idast kerkivat tuleketast. Langesin põrmu ja palusin tõuswat päikest: „Do päike, wõta koorem mu hingelt!“ Saabus õhtu, päike oli wajumas, seal palusin jälle: „Do, päike, õnnista mind, enne kui lahkud, wõta koorem mu hingelt!“ Ent koorem mu hinges ei muutunud fergemaks. Kord sammusin jälle läbi põldude ja rääkisin endamisi: „Ehk wõib kuu sind aidata!“ Siis palusin kuud terve aasta. Kuid ei päike ega kuu toonud rahu mu südamesse. Tegin proowi wilkuwate tähtedega, hüüdsin nendegi poole terve aasta, ka nemad ei aidanud.

Siis ühel päewal kirjendasin põrmus maas: „Glad sa, walitseja, seal tähtede taga, siis ilmuta end mulle!“ Ei tulnud häält ülalt, ja nii jatkasin wäsinuna, kurwana oma teekonda maailmas, kuni sain pimedaks raugaks. Kuue kuu eest wast kuulsin siin, kes on suur Jumal, ja kui wäga ta armastab inimesi, ja et ta oma Poja andis minu pattude eest, et mind päästa. See oli enam kui ma suutsin mõista; seepärast hüüdsin hüpates: „See ongi, mida wajan!“ Täna seisau siin, ja mind wõetakse Kristuse kirikusse wastu; ma wõin Siimeoniga welda: Issand, nüüd lasjed sa mind rahus ära minna; nüüd leidsin ma Õnnistegija, ja koorem kadus mu hingelt.“

Armas sõber, mida wajas wana, pime hiinlane, seda wajad ka sina. On sul juba koorem hingelt wõetud?

„Sõuluõhtu“ ilmub ka tänawuaasta siisuriktana, paljude piltide ja ilusa kaanega. Saatke ettetellimisi!

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

Mu wennad, Jumal õnnistagu meid kõiti!"

Kui Robert Hardy oma paigalt lahkus ja ukse poole sammus, siis sirutasid rohkem kui üks omad mustad käed ta poole ja ütlesid: „Jumal õnnistagu teid, härra!"

Ta läks oma büroosse tagasi ja suured masinad pandi jälle liikuma ning uuesti algas müra ning kära, kuna mehed weel mõtlesid oma direktori kahwatule näole ja sõnadele, milles ta neid oli nimetanud oma wendadeks.

O, Robert, sa oled palju aastaid ja päivi raisanud! Kui palju wõimalusi teisi õnnelikuks teha on sul olnud, kuid sa pole seda teinud, wast alles nüüd elu eeldõhtul märkad seda.

Päewa lõpuft on wähe öelda. Robert läks koju ja leidis kõik omased ootamas armastuses. Kuid Klaara lamas ifka weel omas salapärases olekus. Millal muutub küll see? Proua Hardy oli päewa pisarais ja palwes weetnud. Õhtul tuli Jakob Royton ja jäi perekonna hulka. See tuletas härra Hardyle meele ta wiimast kottupõrget wana härra Roytoniga. Seepärast ütles ta Jakobile, et juhusel, kui ta saab tatistatud isiklikult minna ta isa waatama, peab ta edasi ätlema talle, kui tõsijelt ta soowiks, et kõik saaks unustatud ja tema osa süüdi selles andestatud. Nii jõudis õhtu lõpule igapäewustes nõupidamistes, pisarate saatel ja palwes. Kuid proua Hardy ei wõinud ega tahtnud lootust jätta; talle näis wõimatuna, et ta oma mehe juba järgmisel õhtul peab kaotama. (Järgneb.)

Wiisil: Jeesus tule minule. P. 59.

Wõta kõik mu elu sa, Armas Õnnistegija, Et see pühitsetud saaks, Ainult sinu nime auks.

Wõta kõik mu tahtmine Sinu päralt olgu see; Wõta südant terwelt ka, Täida seda armuga!

Wõta mis ma armastan, Seda sulle ohwerdan; Minu hinge peiuke. Kõik ma annan sinule. (I. t. 462.)

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Reisija, oh üttele mulle, Mis su reisi eesmärk on? Mina ruttan rahumaale, Minu eesmärk taewa linn.

Koor: Mina ruttan, järgest' ruttan Kõrbest läbi Kaanani, Iga filmapilk ma potan, Et saaks rahu Saalemi.

Reisija, kes oled sina, Et sa julged seda teed? Jumala laps olen mina, Minu saatjaks ingli wäed.

Reisija, sa wäsiwad wäga, Puhko wähe kõrweteel! Puhata ei ole aega, Eesmärk on nii kaugele weel. (I. t. 423.)

Wiisil: Oh anna tuhat keelt ta mulle. P. 141.

Üks aeg on teistest kõige kallim, See on su kutsunise aeg, Mill' Püha Waim sind hüüab waljem: Oh tule koju, kadund poeg! Oh pane seda tähele Ja ära oota homseni!

Küll mitmel wiisil sagedasti, Su Jumal on sind kutsunud, Mis mõni kord ka wägewasti Su hinge peale mõjunud, Ta täna jälle hüüab sind, Mis wastad talle armas hing? (I. t. 336.)

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe" hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 2 x kuus. Massab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s., wälismaale 1 fr. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni heaks, tellimisi ja kaastööd saata toimetaja aadressil — P. Sink Päikese 5—7, Tallinn.

„Rüüwaja" (om. R. Kaups) trükk, Keilas 1934.